

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: GRAVE

Citation: Claussen, Sophus: "GRAVE", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens lyrik Bd. 3: Djævlerier*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 137.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen05val-shoot-workid67847/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens lyrik Bd. 3: Djævlerier

Der findes Asner, som vil have,
at Nattegal med en Sæk
hver Morgen skal til Mølle trave.
Jeg kalder denne Fordring fræk,
da ingen Nattegal forlanger,
at noget Asen bliver Sanger.
(Efter Bürger, se tilforn)

GRAVE

Og før vi ved af det, er det forbi,
alt Livets livsalige Djævleri . . .

Paa Kirkepladsen St. Clara,
hvor et Par Elme hælde,
der ligger Carl Michael Bellmann
og har ikke mer at fortælle.
Akademiet har rejst ham
en Sten, den største i Haven,
hvorunder Carl Michael Bellmann
er . . . altsaa . . . begravet.

Her hviler nu Stockholms Digter
maaske og befinder sig vel.
Den tæt tiltrampede Jordbund
ernærer end ikke en Nælde.
Naar Nabogydeme gjalder
af Sværm og af Sange ved Kvæld,
da ryster kun Elmenes Kroner
skæmtende med deres Bjælde.

Og jeg har set et Under
ved Graven en Sommernat:
et Pigebarn kyssed Medaljen,
som Akademiet har sat.

Halvt lod hun sig løfte, halv: klatred
hun op paa den kolde Sten,
mens fyrige Ungersvende
holdt fast ved Mamsellens Ben.
Der drak hun fra Sanggudens Læbe
en Rus, som var dobbelt sød,
fordi hun selv var saa ildfuld,
hans iskolde Mund saa død.

Hvor hviler en Digter vel bedre
end mellem sine egne . . .
paa den snævre Plads ved St. Clara,
hvor Livet er nær alle Vegne –?
Man smuldrer allertryggest
i Fædrelandets Skød.
Der gør man de største Undere
– efter sin Død.

Og Elmen begyndte at smælde
og hviske og svinge sin Bjælde,
som vilde den gøre bekendt:
„I Aften har Bellmann omsider
sit rette Monument.“

Hvem var hun? En Datter af Ulla?
hvis Uskyld (en skøn Ruin)
var styrtet . . . maaske i Aften,
til Valhorn og Violin –?

De fleste er bange for Graven,
men hun tog Døden med Trumf –
hun var som et Billed paa Livets
evige unge Triumph.

*

Jeg dvælede længe ved Stenen
den lyse Stockholmernat
og husked en anden Digter,
den kække, landflygtige Heine,
som fjærnt fra de tyske Alkover
og hjemlig dryppende Regne
et Sted paa Montmartre sover
saa fornemt og dybt forladt.
Der saa jeg en Gang den Ligsten,
hvorunder han lagdes ned,
en Sten, hvis taalmodige Flade
var strakt paa den vandrette Led,
som skulde den lave Tavle
forraade med spøgefuld Viden,
at det, man med Flid holder nede,
des bedre vil staa imod Tiden.

Men ingen nordtysk Pige
kan over hans Gravsted sprede
sit fattige Knippe Violer,
en blid og beskeden Resede.
Ak Vejen er lang – saa lang,
de tyske Blomster vil falme.
Maaske vil en Kejserinde
dog sende sin Digter en Palme
og dø for en Snigmorders Dolk
som Tak fra det skønsomme Folk.

Og dette er just i sin Orden;
thi han lo ad de Bjerne i Norden,
og med Spøg holdt han Mismodet nede
og sparede ikke Ømhed og Vrede.
Og som der er ingen Retfærdighed til
af højere Art end i Handel og Spil,
hvor det gælder, at 2 plus 2 er 4,

det er Daarskab at spille paa Lire,
og „kom os ej nær med dine Harper,
her slaas vi som de røveriske Karper“,
og „der gives paa Jord ej Suveræner,
vi har hver vore egne smaa Domæner“
(Journalister, Pietister og Hyæner)
„det gælder kun at regne med Tabellen
– med den lille -- ellers gaar du strax i Fælden“,
saa blev Heinrich Heine jævnet med Jorden,
og han ler endnu af Bjørnene i Norden.

... Han var fra sin Ungdom en Mester,
hvis Navn blev kastet fra Hav til Hav
som en drivende Palmestamme,
som Maanesølv eller Rav.